

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. O.**, zast. opatrovníkem JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2011, č.j.: MV-82757-6/OAM-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Opatrovníkovi žalobce JUDr. Martinu Vychopeňovi, advokátovi se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 3.528,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví rozsudku, jímž mu byla dle § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním v částce 7.260,- Kč do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Usnesením ze dne 13.1.2012, č.j. 44 A 113/2011-12 Krajský soud v Praze postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému a usnesením ze dne 20.2.2012, č.j. 44 A 113/2011-19 ustanovil opatrovníkem žalobce dle § 29 odst. 3 o.s.ř. JUDr. Martina Vychlopně, advokáta.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že obdržel záznam Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha Ruzyně

ze dne 9.7.2011 o zajištění a umístění žalobce do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 8.7.2011 bylo pod č.j. CPR-2128-14/ČJ-2011-004112 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (které nabylo právní moci dne 14.7.2011) a téhož dne byl žalobce na základě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn a umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová.

Dne 9.8.2011 obdržel správní orgán od Správy uprchlických zařízení MV průběžné vyúčtování nákladů spojených se správním vyhoštěním. Na podkladě soustředěných materiálů zahájil správní řízení o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobce. Dopisem ze dne 9.8.2011, který byl žalobci doručen dne 16.8.2011, vyrozuměl účastníka o zahájení řízení a vyzval ho k vyjádření ve věci, které však účastník nepodal. V souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění vznikly České republice – Ministerstvu vnitra v souladu s Vyhláškou ministra vnitra č. 447/2005 Sb. (strava na osobu v kalendářním dni ve výši 112,- Kč a ubytování 130,- Kč) za období od 8.7.2011 do 6.8.2011 náklady ve výši 7.260,- Kč, z toho za stravu za 30 dní ve výši 3.360,- Kč a za pobyt v zařízení pro zajištění cizinců ve výši 3.900,- Kč.

Žalovaný odkázal na ust. § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by cizinec byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, nebo platného povolení k pobytu, tudíž povinnost uhradit uvedené náklady má jmenovaný cizinec sám.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Žalovaný v předchozím řízení o *udělení azylu* podle žalobce porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Náklady ve výši 7.260,- Kč, které byly stanoveny napadeným rozhodnutím, není žalobce schopen uhradit. Žalobce se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kam byl umístěn na základě rozhodnutí o zajištění ze dne 8.7.2011, č.j. CPR-2128-16/PŘ-2011-004112, dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová byla žalobci prodloužena rozhodnutím ze dne 27.9.2011, č.j. CPR-2128-38/PŘ-2011-004112. V zařízení pro zajištění cizinců nemá žalobce žádnou možnost, jak si obstarat finanční prostředky a ani žádnými finančními prostředky nedisponuje. Na území České republiky žalobce také nikdy zaměstnán, a proto není možná ani úhrada předmětné částky ze strany zaměstnavatele. Žalobce dále upozornil na to, že je žadatelem o azyl, rozhodnutí o žádosti podané žalobcem není dosud vykonatelné a tuto okolnost měl žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí vzít v úvahu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce uplatněnými v žalobě, jelikož neprokazují, že by žalovaný porušil ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců. Žalovaný postupoval v souladu s § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť náklady spojené se správním vyhoštěním nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem dle § 123c zákona o pobytu cizinců a tato povinnost nebyla uložena ani zaměstnavateli ve smyslu § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Údajná nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nemá žádný vliv na povinnost hradit náklady spojené se správním vyhoštěním. Právní závěr ve správním rozhodnutí byl řádně odůvodněn a je v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. skutkově podobné případy jsou řešeny shodně. Jedná se o řízení dle zákona o pobytu cizinců a náklady vzniklé v souvislosti s protiprávním

pobytem cizince na území ČR a uděleným správním vyhoštěním, kdy zajištění cizince je provedeno zákonem konformním způsobem. Jde tudíž o naplnění smyslu a účelu předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Dle žalovaného je irelevantní tvrzení žalobce, že nedisponuje finančními prostředky, neboť to nemá na existenci jeho zákonné povinnosti hradit náklady spojené se správním vyhoštěním žádný vliv. Dále žalovaný uvedl, že z evidence OAMP MV ČR vyplývá, že žalobce není v současné době žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, neboť dne 16.1.2012 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti správnímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Proti tomuto rozsudku si žalobce nepodal kasační stížnost. Žalovanému je rovněž z úřední činnosti známo, že jmenovaný byl zadržen státními orgány Francie a dne 23.8.2012 Česká republika akceptovala francouzskou žádost o převzetí žalobce v rámci tzv. dublinského systému. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, rozhodl plně v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Proto je podle žalovaného žaloba irelevantní.

Při ústním jednání před soudem účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá § 75 s.r.s.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 8.7.2011, č.j. CPR-2128-14/PŘ-2011-004112, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.

Rozhodnutím ze dne 8.7.2011, č.j. CPR-2128-16/PŘ-2011-004112 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění a dle § 125 odst. 1 uvedeného zákona byla stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že žalobce poté, co mu bylo dne 12.7.2010 Policií ČR v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí uděleno vízum platné do 10.8.2010, dne 18.7.2010 vycestoval z území České republiky bez cestovního dokladu, pouze s výše uvedeným vízem, a neoprávněně - bez víza nebo platného oprávnění k pobytu - vstoupil na území smluvních států, a to Spolkové republiky Německo, odkud pokračoval na území Nizozemského království, kde požádal o azyl. Dne 8.7.2011 byl transferován zpět na území ČR, a to na základě nařízení Rady (EU) č. 343/2003, neboť ČR je prvním členským státem EU, v němž požádal o udělení mezinárodní ochrany. Šetřením bylo zjištěno, že žalobce na území ČR poprvé přicestoval dne 16.10.2004 na základě cestovního dokladu a víza. Dne 2.4.2005 mu bylo uděleno vízum za účelem zaměstnání do 31.3.2006 a následně mu byla postupně udělena další tři víza za účelem zaměstnání s platností do 30.3.2009. Dne 13.1.2010 byl žalobce transferován z Amsterdamu na letiště Praha Ruzyně, kde se policistům při pobytové kontrole po přiletu prokázal dokumentem Laissez-Passer č. NL 0220660 A, který mu byl vydán nizozemskými úřady pouze za účelem transferu z Nizozemského království na území České republiky. Dne 18.1.2010 žalobce v Příjímacím středisku Praha Ruzyně podal

žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 8.2.2010 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kterým mu azyl nebyl udělen. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem krajského soudu č.j. 45Az 8/2010-36, které nabylo právní moci dne 16.7.2010, zamítnuta. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce dne 12.5.2010 přemístěn do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, které čtyřech případech svévolně opustil. Dne 11.6.2009 pak byla žalobci uložena bloková pokuta dle § 157 odst. 1 písm. u) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal svou totožnost cestovním dokladem. Žalobce také ztratil cestovní doklad platný do 12.8.2010 a jiný cestovní doklad mu nebyl vydán. Dne 18.7.2010 žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a neoprávněně vstoupil na území Spolkové republiky Německo a následně až na území Nizozemského království. Na základě uvedeného správní orgán shledal důvod pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu obavy maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8.7.2011, neboť žalobce poté, co 18.7.2010 svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, neoprávněně vstoupil na území smluvních států, neměl vízum ani platné oprávnění k pobytu na území jiných smluvních států (žalobci bylo uděleno pouze vízum, které ho opravňovalo k pobytu na území České republiky po dobu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany), tj. činil úkony, které by zabránily tomu, aby byl navrácen do své vlasti.

Do správního spisu je dále založeno Oznámení ze dne 9.8.2011, č.j. MV -82757-4/OAM-2011, o zahájení řízení o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním obsahující poučení o možnosti navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k věci, které bylo žalobci doručeno do zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová dne 16.8.2011. Správní spis obsahuje i vyúčtování nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobce vypracované Správou uprchlických zařízení MV ze dne 9.8.2011 a dále obsahuje i sdělení ze dne 9.7.2011, č.j. CPR-2128-23/PR-2011-004112 o tom, že dne 8.7.2011 byl žalobce umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová.

Do správního spisu je rovněž založena žádost žalobce ze dne 31.10.2011 došlá žalovanému dne 1.11.2011 o přerušení řízení ve věci úhrady nákladů řízení spojených se správním vyhoštěním do doby skončení souběžně probíhajících řízení, a to řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy rozhodnutí o žalobcově žádosti není dosud vykonatelné. Soud ale poukazuje na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno již dne 14.10.2011, žádost o přerušení řízení podaná poté je tedy bezpředmětná.

Soud vychází z těchto podstatných skutečností:

Podle § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění od 1.1.2011 (tj. po novele zákonem č. 427/2010 Sb. – dále jen „zákon“) *náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady. Do nákladů spojených se správním vyhoštěním se dále zahrnují náklady podle věty první za cizince ubytovaného v zařízení společně s cizincem zajištěným za účelem správního vyhoštění.*

Ustanovení § 123 odst. 2 zákona stanoví pořadí osob (ten, kdo cizince zaměstnaného na území bez povolení k zaměstnání, je-li dle zvl. předpisu vyžadováno, nebo bez platného oprávnění k pobytu zaměstnal; ten, kdo se zaměstnavatelem jako subdodavatelem uzavřel dohodu, v rámci níž zaměstnavatel cizince zaměstnával; každý, kdo na základě svých existujících obchodních smluv věděl či vědět měl a mohl o zaměstnávání cizince bez povolení

k zaměstnání či bez platného oprávnění k pobytu) a podmínky, za nichž tyto osoby mají povinnost k úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince.

Pokud není zjištěna existence osob povinných k úhradě podle § 123 odst. 2 zákona, nastupuje povinnost hradit náklady spojené se správním vyhoštěním dle ustanovení § 123 odst. 3 zákona, podle něhož *nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.*

Ustanovení § 123 odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanoví, že *neuhradí-li cizinec ve stanovené lhůtě náklady spojené se správním vyhoštěním a nebyly-li náklady uhrazeny z finanční záruky, jsou povinni tyto náklady nebo jejich zbývající část uhradit postupně v pořadí osoby vyjmenované pod písm. a) až e).*

Podle § 123 odst. 5 zákona, *policie nebo ministerstvo rozhodnutím stanoví, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající část uhradit. Odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné.*

Podle § 123 odst. 6 zákona *nebyly-li náklady spojené se správním vyhoštěním uhrazeny podle odstavců 2 až 4, nese tyto náklady do doby jejich úhrady a) policie, jde-li o cizince zajištěného podle zvláštního právního předpisu, nebo b) ministerstvo v ostatních případech.*

Důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., jímž bylo s účinností od 1.1.2011 novelizováno ust. § 123 zákona o pobytu cizinců, uvádí, že *navrhovaná úprava reaguje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, kterými konstatoval, že za stávající právní úpravy lze k úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince použít pouze ty finanční prostředky, které byly cizinci vzaty do úschovy v souvislosti s jeho zajištěním a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Cílem nové úpravy je výslovně stanovit povinnost takovému cizinci uhradit náklady spojené s jeho správním vyhoštěním z území České republiky. Současně je zachována úprava, podle níž tato povinnost za stanovených podmínek přechází i na další osoby. Nově se zohledňuje možná existence finančních prostředků, které cizinec složil jako finanční záruku podle §123c.*

Podle § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 31.12.2010 platilo, že náklady spojené se správním vyhoštěním se uhradí z peněžních prostředků cizince, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Užitý pojem „peněžní prostředky cizince“ byl vykládán jako peněžní prostředky, jimiž cizinec fakticky disponoval a které u něj byly zjištěny a zajištěny; nejednalo se tedy o jakékoli eventuálně v budoucnu získané prostředky cizince (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 36/2009-88).

V předmětné věci má Městský soud za to, že po novele zákona o pobytu cizinců zákonem č. 427/2010 Sb. lze uložit povinnost hradit náklady správního vyhoštění dotčenému cizinci i nad rámec peněžních prostředků, s nimiž reálně disponoval. Pokud tedy náklady nehradí osoba stanovená v § 123 odst. 2 zákona a nejsou-li náklady uhrazeny ani z finanční záruky dle § 123c zákona, pak správní orgán uloží podle § 123 odst. 5 zákona povinnost k jejich úhradě cizinci, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, a to bez ohledu na finanční prostředky, s nimiž cizinec v dané době disponuje a možnosti cizince další finanční prostředky získat. Proto soud nezohlednil žalobní námitku, že žalobce

není schopen náklady správního vyhoštění uhradit, neboť nemá k dispozici finanční prostředky a ani si je nemůže obstarat.

Protože nebylo zjištěno, že by žalobce byl na území ČR zaměstnán, nepřipadá v úvahu možnost úhrady nákladů spojených se správním vyhoštěním ze strany osob uvedených v § 123 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a povinnost úhrady tak byla podle § 123 odst. 3 zákona uložena žalobci.

Soud poukazuje na to, že samotnou výši nákladů (7.260,- Kč), která byla žalobou napadeným rozhodnutím uložena žalobci k úhradě, i období, za které byly náklady spojené se správním vyhoštěním vypočteny (od 8.7.2011 do 6.8.2011), žalobce nenapadá.

Žalobce dále v žalobě namítl, že je žadatelem o azyl, že rozhodnutí o žalobcem podané žádosti není dosud vykonatelné, a že tuto skutečnost měl žalovaný vzít před vydáním napadeného rozhodnutí v potaz.

K tomu soud uvádí, že rozhodnutím ze dne 8.7.2011, č.j. CPR-2128-14/PŘ-2011-004112, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování. Obava z maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění pak byla důvodem pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 8.7.2011, č.j. CPR-2128-16/PŘ-2011-004112, jímž byla doba trvání zajištění stanovena na 90 dnů. Podle sdělení ze dne 9.7.2011, č.j. CPR-2128-23/PŘ-2011-004112, které je založeno do správního spisu, žalobce rozhodnutí o zajištění převzal dne 8.7.2011 a téhož dne byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová.

Podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30.4.2013 (v dřívějším znění podle odst. 5, v pozdějším znění dle odst. 7), *rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.*

Podle 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění.*

Z odůvodnění shora zmíněných rozhodnutí ze dne 8.7.2011 o správním vyhoštění a o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění vyplývá, že žalobce dne 18.1.2010 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 8.2.2010 nabylo právní moci rozhodnutí OAMP, jímž azyl žalobci udělen nebyl, a žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozhodnutím krajského soudu č.j. 45 Az 8/2010-36, které nabylo právní moci dne 16.7.2010. I pokud by ale žalobce podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž do doby podání žaloby nebylo rozhodnuto (jak se v žalobě uvádí), pak by rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce sice nebylo vykonatelné, tato samotná skutečnost by ale neměla vliv na uložení povinnosti žalobci zaplatit náklady spojené se správním vyhoštěním. Setrval-li žalobce v době od 8.7.2011 do 6.8.2011 v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová na základě rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění (což žalobce nikterak

nezpochybnil), je povinen za tuto dobu uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním bez ohledu na to, zda byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.

K žalobní námitce, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, soud uvádí, že v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí o uložení nákladů spojených se správním vyhoštěním nelze posuzovat námitky vztahující se k řízení o udělení mezinárodní ochrany a soud se proto těmito námitkami nezabýval.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Soud dále podle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného opatrovníka žalobce. Přiznal mu odměnu za zastupování ve výši 600,- Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci, návrh ve věci ze dne 6.4.2012) po 300,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012, a za jeden úkon právní služby (účast u jednání před soudem dne 10.6.2016) ve výši 500,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 31.12.2012, tři související paušální poplatky po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhradu za čas strávený cestou k soudnímu jednání z Benešova do Prahy a zpět ve výši 400,- Kč (4 půlhodiny x 100,- Kč) dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhradu za jízdné na přepravu opatrovníka k soudnímu jednání z Benešova do Prahy a zpět (celkem 100 km) ve výši 515,70 Kč, a to základní náhradu ve výši 380,- Kč (3,80 Kč x 100 km) a náhradu za spotřebované pohonné hmoty ve výši 135,70 Kč (cena motorové nafty dle § 4 písm. c) vyhl. č. 385/2015 Sb. ve výši 29,50 Kč x spotřeba 4,6 l/100 km x 100 km) dle § 13 odst. 1, odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., to vše po zvýšení o 21% DPH. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného opatrovníka celkem tedy činí 3.528,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. června 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková